

Розділ 1

ГОЛОС МОРСЬКОЇ МУШЛІ

Ясноволосий хлопчик обережно спустився зі скелі й пробирався до лагуни. Він скинув шкільного светра й волочив за собою в руці, сіра сорочка пристала до тіла, чуб прилип до чола. У смузі потрощених дерев, що довгим шрамом вганялась у джунглі, спека стояла, як у лазні. Він ішов, важко спотикаючись об ліани та повалені стовбури, аж раптом пташка, червоно-жовта з'ява, метнулась угору з відьомським криком; йому луною озвався інший крик:

— Гей, почекай-но!

Кущі обабіч виламу захиталися, на землю градом сипонули краплі.

— Почекай-но, — повторив голос, — я зачепився.

Ясноволосий зупинився і підтяг шкарпетки різким автоматичним рухом, що на мить уподібнив джунглі до котрогось із англійських графств. Знову почувся голос:

.....

— Ворухнутися не можу в цих лабетах.

Той, хто говорив, назадгузь вибирався з кущів, видираючи в гілок брудну куртку-вітрівку. Його пухкі голі ноги колінами застрягли у колючках і були геть подряпані. Хлопець зігнувся, обережно відчепив колючки й обернувся. Він був нижчий за ясноволосого і дуже огрядний. Ступив крок, нагледівши безпечну місцину, й глянув крізь товсті скельця окулярів.

— А де той, з мегафоном?

Ясноволосий похитав головою:

— Це острів. Так мені, принаймні, здається. А он там, у морі, риф. Можливо, тут узагалі немає дорослих.

Товстун сторопів.

— Був же той пілот. Правда, не в салоні для пасажирів, а в кабіні попереду.

Примруживши очі, ясноволосий уважно оглядав риф.

— А інші діти? — провадив далі товстун. — Дехто з них мав урятуватися. Правда ж?

Ясноволосий рушив до води з якомога недбалішим виглядом. Тим самим він делікатно показував свою нехоть до розмови, але опецьок поспішив за ним.

— Невже тут зовсім нема дорослих?

— Напевно.

Ясноволосий відказував похмуро, та враз його охопила радість — радість здійсненої мрії. Він

.....

став на голову посеред виламу і вишкірився до товстуну, перевернутого в його очах.

— Нема дорослих!

Товстун замислився на хвилину.

— Цей пілот...

Ясноволосий опустил ноги й сів на землю, що курилася парою.

— Мабуть, він відлетів, коли скинув нас. Він не міг тут приземлитися. Літаком на колесах.

— Його збили.

— Він неодмінно повернеться.

Товстун похитав головою.

— Коли ми сідали, я подивився у теє... у вікно. Я бачив іншу частину літака. Там горіло.

І обвів поглядом смугу потрощеного лісу.

— А це наробив фюзеляж.

Ясноволосий простяг руку і торкнув забулений пень. На хвилину він неначе зацікавився.

— Що з ним сталося? — запитав. — Куди він зник?

— Штормовими хвилями затягло в море. Куди менша небезпека, ніж тоді, коли всі оці дерева падали. У літаку, певно, ще лишалися хлопці.

Він повагався.

— Тебе як звати?

— Ральф.

Товстун сподівався, що й у нього спитають ім'я, та йому не запропонували познайомитися; ясноволосий на ім'я Ральф замислено всміхнувся,

.....

підвівсь і знову рушив до лагуни. Товстун і собі пошкандибав, не відстаючи ні на крок.

— Гадаю, тут наших більше. Ти нікого не бачив?

Ральф похитав головою і пішов швидше. Та раптом перечепився через гілку і гепнув на землю. Товстун стояв над ним і важко дихав.

— Тітуса заборонила мені бігати, — пояснив він, — через дихавицю.

— Дихавицю-здихавицю?

— Еге ж. Я захекуюся. У нашій школі тільки в мене одного дихавиця, — сказав товстун не без гордощів. — І окуляри я ношу з трьох років.

Він скинув окуляри, простяг їх Ральфові, кліпаючи й усміхаючись, тоді заходився витирати скельця брудною курткою. Раптом на його блідому обличчі застиг вираз болю і внутрішньої зосередженості. Він витер піт зі щік і мерщій начепив окуляри на носа.

— Ті плоди...

Він озирнув вилам.

— Ті плоди, — пробелькотів він, — мабуть...

Поправив окуляри, відбіг від Ральфа і присів між сплутаним листям.

— Я за хвилину...

Ральф обережно виплутався і крадькома прослизнув між гілками. Коли за мить сопіння товстуна залишилося позаду, він поспішив до останньої перепони між ним та лагуною. Переліз через повалений стовбур і вийшов із джунглів.

.....

Берег наїжачився кронами пальм, наче пір'ям. Вони стояли чи нахилялися, вигиналися проти ясного неба, а їхні зелені пера здіймалися на сто футів над землею. Земля під ними, поросла колючою травою, була розпанахана корінням повалених дерев, укрита гнилими кокосовими горіхами та молодими паростками. Ззаду стояла темна стіна лісу і відкривався простір виламу. Ральф сперся рукою на сірий стовбур і мружив очі від мерехтіння води. Там, десь за милю від берега, біла піна кипіла навколо коралового рифу, далі слалася темна синява відкритого моря. Оточена нерівною дугою коралового рифу, лагуна лежала тихо, наче гірське озеро, мінячись усіма відтінками голубого, сіро-зеленого, бузкового. Смужка піску між пальмовою терасою та морем бігла тонкою лукою невідь-куди, й тільки десь у безмежжі ліворуч від Ральфа пальми, вода та берег зливалися в одну цятку; і, майже видима для ока, плавала навколо спека.

Він сплигнув з тераси. Чорні черевики глибоко вгрузли в пісок, його обдало жаром. Він відчував вагу свого одягу, люто скинув черевики, рвучко зірвав шкарпетки на еластичних гумках. Потім вискочив назад на терасу, скинув сорочку і застиг поміж кокосових горіхів — великих, наче людські черепи; зелені тіні пальм та лісу ковзали по його спині. Він розстібнув блискавку на поясі, стяг із себе штани та трусики і стояв голий, вдивляючись у сліпучий берег та воду.

.....